

Apostladagen

2 Årg.Ev. Matt. 16:13-20

I.N.J

"På den klippan skall jag bygga min kyrka", hör vi Jesus säga i evangeliet idag. Och eftersom han är en *"klok byggmästare"* (1 Kor. 3:10), bygger han självklart sitt hus *"på berggrund"* (Matt. 7:24) och inte som dåren på *"lösan sand"* (Matt. 7:26). Kyrkan är alltså inget människoverk! **"Jag skall bygga"**, säger ju Jesus! Låt vara att byggmaterialet han valt är *människor*, det är gjort av *"levande stenar"* som vi hörde i episteln (1 Petr. 2:5), men det är likväl ett *"andligt husbygge"* och därför skall den – om än den varit uträknad mer än en gång och även kommer att bli så i framtiden - finnas till tidens slut och, lovar Jesus, *"dödsrikets portar skall aldrig få makt över den"*.

Kanske har vi svårt att se, att det är något gudomligt över kyrkan. Lättare är att se hennes mänskliga brister och svaghet. "Man bråkar så mycket i kyrkan" – brukar det ju heta. Och hennes medlemmar sen vad är det för heligt med dem – för att nu inte tala kyrkfolket – eller om biskopar och präster – inte är de bättre än alla andra? Kan verkligen Gud ha med kyrkan att göra? Vad är det för en *klippa* Jesus har byggt sin kyrka och församling på? Jag vill se den! Var är den?

När vi hör Jesus tala i evangeliet idag ligger det nära tillhands att tänka på att *grunden* utgörs av människor, eller rättare, *en människa*! Jesus säger ju: *"Du är Petrus, klippan!"*. Men än sämre grund än människan Petrus får man väl knappast leta fram, eller hur? Hans meritförteckning eller CV är ju oss bekant! Visst, han är ledaren för lärjungaflocken. Han tar jämt till orda och talar på de övrigas vägnar! Han har lämnat allt för att följa Jesus, såväl båtar och fiskenät som familj! *Men*, och det är ett viktigt *men*, det är mycket av ett tomtebloss över Petrus. De sprakar och fräser ganska ordentligt när det gäller entusiasm för Jesu sak. Men när det verkligen gäller, som den gången på översteprästens gård, då sviker modet och han förnekar att han känner Jesus. Den stolta klippan är förvandlad till en ynklig liten grushög.

Nej, det är inte på Petrus som *människa*, som *karaktär* eller *personlighet*, Jesus har byggt sin kyrka, det vore ju katastrofalt, inte heller på de kristnas personliga tro, deras fromhet och helgelse. Det vore inte bättre det. Men om det är så, hur kan då Jesus formulera sig som han gör? Han säger ju uttryckligen: *"Du är Petrus, Klippan, och på den klippan skall jag bygga min församling"*.

Hur skall vi förstå detta? Då får vi gå till början av dagens evangelietext. Den börjar med en fråga: *"Vem säger människorna att Människosonen är?"* – alltså

vem är Jesus egentligen – vilken är hans sanna identitet eller hans väsens hemlighet? Att det var något alldeles särskilt med Jesus, det var alla eniga om. Men vem han var, det fanns olika bud. Men den viktigaste frågan var ju inte den, utan istället: *”Och ni, vem säger ni att jag är?”* Petrus ger det rätta svaret: *”Du är Messias, den levande Gudens Son”*.

Det handlar alltså om *Jesus* och om *bekännelsen till honom som Herre och Frälsare*. Det är hörnstenen i all sann kristendom, alldeles som Paulus uttrycker saken i Efesierbrevet 2:20-21: *”Ni har fogats in i den byggnad som har apostlarna och profeterna till grund och Kristus Jesus själv till hörnsten. Genom honom hålls hela byggnaden ihop och växer upp till ett heligt tempel i Herren”*. Det är som Bo Giertz skriver i sin förträffliga kommentar till Nya Testamentet: *”Att Kristus är hörnstenen betyder att allt vilar på honom. Därför är den rätta Kristusbekännelsen – den som Petrus hade avlagt – det som gör klippan till klippa. Utan den faller den sönder. Men där Kristusbekännelsen finns, där är klippan evig och oförstörbar”*.

Som kristna skall vi därför ha *höga tankar* om kyrkan! Det är sann högkyrklighet det. Det betyder ju inte att vi kan sätta ett likhetstecken mellan det yttre kyrkosamfundet – eller kyrkoorganisationen – och Kristi sanna kyrka. Det vore ju förmätet. Men frågar vi *var kyrkan är*, så blir svaret att hon alltid *är ”där evangeliet rent och klart förkunnas och där sakramenten efter Kristi instiftelse rätt förvaltas!”* Där ljuder bekännelsen till Kristus och där blir kyrkan synlig.

Evangeliet idag är alltså inte överkurs, något vi vanliga, enkla kristna inte behöver bry oss om – något vi kan stanna till inför i mån av tid och intresse – men som egentligen inte har med oss och vårt kristna liv att göra. Tvärtom! Vad kyrkan är till sitt väsen är otroligt viktigt, vad som är hennes uppdrag, hennes uppgift här i världen – det kan ju aldrig vara något underordnat – eller hur? Kyrkan är bara kyrka när hon förkunnar Kristus, gestaltar hans Ord och bekänner honom som sin Herre och Frälsare! Utan Kristus och bekännelsen till honom, är kyrkan ingenting. Hennes organisation är meningslös, hennes verksamhet av noll av intet värde och hennes ämbeten och ordningar utan substans, utan auktoritet, utan berättigande. Bara i tro på Kristus och bekännelsen till honom är kyrkan vad hon skall vara: De heligas samfund!

De heligas samfund? Vi tror ju på det, vi kristna, som vi snart skall bekänna i trosbekännelsen! Men hur kan kyrkan vara helig, när hon inte bygger på de kristnas personliga fromhet och helighet? Jo, helig kan hon vara eftersom hennes helighet är Kristi helighet. Att vara helig är inte att vara perfekt i sig själv, alltigenom ren och utan brist, utan istället att ha del i det Kristus har gjort för mig genom sin död och uppståndelse, alltså inte en kvalitet eller egenskap hos mig själv. Som kristen är jag alltid i behov av mina synders förlåtelse! Det är min livsluft!

Det uppdrag Petrus får av Jesus gör ju den saken klar för oss! Apostlaämbetet – och dess förlängning även biskops- och prästämbetet – är inget självändamål, utan inrättat för att vara Jesu mun och hans händer som tillförsäkrar och räcker oss synders förlåtelse. När Petrus får *”nycklarna till himmelriket”*, visar Jesus vad kyrka handlar om: syndernas förlåtelse! Överallt där förlåtelsen räcks och tas emot, där man inte vill leva i synden – det vill säga utan Gud i bortvändhet och trots – där blir det tydligt vad kyrkan är: Inte en plats för de perfekta, för dem som är färdiga, för de välklädda, framgångsrika, säkra och duktiga, dem som aldrig gör fel utan glänser i rättfärdighet, som smörklickar i solsken - utan tvärtom, för dem som inte är bättre, för dem känner sig själv, sin ofullkomlighet och brist – men som behöver Jesus, som hungrar och törstar efter hans rättfärdighet, och därför kommer till honom - alldeles som det var den gången han själv gick här nere, då det så underbart hette, att *”till honom kom allt vad syndare och publikaner hette”* (Luk. 15:1). Så är alltså kyrkan en underbar plats att vara på, för som Luther säger: ”Där syndernas förlåtelse är, där är också liv och salighet!”.

Därför mina vänner – är det inte ett underbart evangelium vi har fått lyssna till idag? Vi vet vad grunden är för vår tro, vår helighet, vår tillförsikt och vårt hopp, ja vår rätt att kallas kristna: Jesus själv och det han har gjort för oss, genom sin död och uppståndelse! Och som Paulus säger i 1 Kor 3:11 *”Ingen kan lägga en annan grund än den som redan finns, och den är Jesus Kristus”*. Så gott att det är så. Grunden ligger! Den behöver inga komplement. Den håller precis som den är. Amen.

Psalmer: 57 v 1-2, 369 v 1-4, 56 v 4-6, 55